

[Knud Jespersen.]

lige argumenter, som må ransage sin sjæl og også kigge lidt på de partnere, som har pålagt én så strenge bånd.

Det havde været mere rimeligt, hvis skatteministeren havde sagt: det kan vi ikke, for vi må ikke for venstre, vi må ikke for hr. Erhard Jakobsen, vi må ikke for kristeligt folkeparti. Det havde været en helt anden sag; det at være fanget er en ærlig ting, men det at hengive sig til nydelsen i det fangenskab synes jeg er lidt af en uærlig ting. Jeg kunne have sagt det lidt voldsommere, men den parlamentariske tone forhindrer, at man siger det voldsommere.

Om den historiske afvisning, som venstres og de konservatives ordfører gjorde over for forslaget, må jeg sige, at jeg synes, det var righoldige taler. De vil nok blive husket i mands minde. De lyste af opfindsomhed, der var ingen mangel på dristighed, og de var også ganske snedigt opbygget i al deres lakoniskhed. Men når man så føjer til, om der ligger noget særligt i, at fru Hanne Rein-toft ikke er medforslagsstiller, må jeg svare: ja, det gør der, men det ligger nu i trykkeriet, og dem synes jeg ikke vi skal bebrejde det, for de har ingen skyld i det, og der forekommer ikke andre trykfejl.

Skatteministeren sagde, at man har set dette forslag før, ja, men man er altså ikke blevet klogere af den grund; at dette forslag vil man sikkert se igen, ja, det vil man, lige så lang tid man belaster almindelige menneskers forbrug, vil man se dette forslag; og vi vil presse på, indtil hele fagbevægelsen — kan se, at man kan få en varig reallønsudvidelse ved at sikre, at den daglige næring, at medicin under sygdom i alt fald er fritaget for beskatning. Og der er en meget socialt rimelig grund til at gøre noget sådant, al den stund dette hus vil frede dem, der unddrager sig milliarder i skat.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Jeg vil godt sige til hr. Knud Jespersen, at jeg synes, det klæder ham, at han bruger den parlamentariske tone, så han skal ikke være ked af, at der er disse begrænsninger.

Når jeg bad om ordet, var det nu mest i anledning af hr. Wilhjelmets betragtninger. Jeg vil gerne sige, at jeg ikke har ført argu-

mentationen på, at man er kommet for sent, eller at finansloven er vedtaget eller sådan noget. Det, jeg har sagt om de provenu-mæssige betragtninger, er, at en reduktion af statens indtægter af størrelsesordenen 3-4 mia kr. ikke kan passes ind i den økonomiske politik, der er tilrettelagt, og som regeringen har et hovedansvar for. Jeg undlod at gentage de mange argumenter, der er for at lade være med at bevæge sig ind i dette her, de praktiske problemer i forbindelse med det. Jeg anså det for overflødigt, for jeg tror ikke, der er nogen af de tilstedeværende i salen eller andre af folketingets medlemmer, der er i tvivl om de vanskeligheder, der knytter sig til gennemførelsen af et forslag af denne karakter. Når hr. Knud Jespersen siger, at det var de modsatte argumenter, vi brugte i september, er det ganske simpelt ikke rigtigt. Vi havde for det første overhovedet ikke nogen argumenter om dette her inde i forhandlingerne i september, fordi vi ikke havde et forslag om nedsættelse af moms på medicin og fødevarer. Dertil kommer, at det, som var hovedargumentet for den midlertidige moms-nedsættelse, jo var, at denne tidsbegrænsning i sig selv var et incitament til øget omsætning, til øget aktivitet i den pågældende periode. Det er klart, at en generel nedsættelse ikke vil kunne have samme effekt som en tidsbegrænset nedsættelse, og derfor er der ingen modstrid mellem de argumenter, der blev fremført dengang, og dem, der fremføres i dag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Nathalie Lind):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg: